

Sygn. Akt XVII AmE 302/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2020 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia (del.) Jolanta Stasińska

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2020 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 29 lipca 2019 roku, Nr (...)

1. oddala odwołanie,

2. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia (del.) Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmE 302/19

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 29 lipca 2019 r., Nr (...), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 w związku z art. 56 ust. 2 pkt 1, ust. 3 i ust. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 755 z późn. zm.) oraz w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy - (...) Sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości S., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), orzekł:

1. że Przedsiębiorca - (...) Sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości S., posiadający numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), naruszył warunek 2.2.1. koncesji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 14 grudnia 2006 r. nr (...) ze zm., w brzmieniu nadanym decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 13 sierpnia 2018 r. nr (...) (...), w ten sposób, że wprowadził do obrotu, poprzez stację paliw zlokalizowaną w miejscowości S., ul. (...), gaz płynny ((...)), nie spełniający wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Energii z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego ((...)) (Dz. U. z 2016 r., poz. 540);

2. za działania opisane w pkt 1 wymierzam przedsiębiorcy - (...) Sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości S., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), karę pieniężną w wysokości 8 000 zł (słownie: osiem tysięcy złotych).

Od wyżej wymienionej decyzji powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. złożył odwołanie. Zaskarżył decyzję w całości.

Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie następujących przepisów, mających wpływ na rozstrzygnięcie sprawy:

1. art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne poprzez niewłaściwe zastosowanie, przez uznanie, że spółka naruszyła warunki koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej na mocy decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 14 grudnia 2006 r. nr (...), podczas gdy z materiału dowodowego nie wynika jednoznacznie, że spółka dopuściła się opisanego naruszenia,
2. art. 56 ust. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne poprzez niewłaściwe zastosowanie, przez przyjęcie, że zachowanie spółki, polegające na naruszeniu warunków koncesji cechuje duży stopień społecznej szkodliwości i duży stopień zawinienia, podczas gdy okoliczność ta nie została wykazana przez URE i nie znajduje potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym,
3. art. 56 ust. 6a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne poprzez niezastosowanie, przez zaniechanie odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej w sytuacji, gdy brak podstaw do przyjęcia, że stopień społecznej szkodliwości czynu był znikomy.

Wskazując na powyższe wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonej decyzji i umorzenie postępowania,
2. ewentualnie o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez odstąpienie od wymierzenia kary bądź jej zmniejszenie – w przypadku uznania, że nie zachodzą przesłanki uzasadniające odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej,
3. zasądzenie kosztów postępowania.

Zdaniem powoda, z materiału dowodowego nie wynika, aby powódka dopuścił się naruszenia, o którym mowa w decyzji. Wskazał, że uchybienia są następstwem obiektywnych przeszkód, na których wystąpienie powód nie miał wpływu. Powodowa spółka ma zawartą umowę z inną spółką na dostawę gazu i dostawa gazu odbywa się niejako bez wiedzy powoda. Za pomocą zdalnego systemu telemetrycznego dostawca powoda odczytuje ilość gazu na danej stacji paliw i następnie uzupełnia jego ilość. Rola powoda przy takim systemie dostaw gazu ograniczona jest praktycznie do zera. Z racji ciśnienia pod jakim gaz jest magazynowany, nie ma możliwości jego kontrolowania. Powód zakwestionował zatem wskazanie w decyzji na brak należytej staranności powoda. Prezes URE nie wskazał również choćby przykładowo jakie działania powód mógłby podjąć. Nie do przyjęcia jest zarzut, że spółka mogła zadbać o regularne czyszczenie zbiornika, w którym magazynowany jest gaz płynny. Spółkę obowiązują przepisy o dozorcze technicznym i zbiorniki gazu, tak jak pozostałe zbiorniki, są poddawane rewizji zewnętrznej i wewnętrznej. Terminy rewizji określa Urząd Dozoru Technicznego. Podczas rewizji wewnętrznej zbiornik podlega czyszczeniu. W przekonaniu powoda, organ koncesyjny nałożył na spółkę obowiązek, który nie został określony przez przepisy prawa. Tym bardziej organ nie wskazał, jaki związek mógł mieć rzekomo niewyczyszczony zbiornik we właściwości fizyko – chemiczne gazu. Zdaniem powoda, powyższe okoliczności świadczą o tym, że powód nie podlega karze. W przekonaniu powoda pozwany bezzasadnie przyjął, że stopień szkodliwości czynu był wyższy niż znikomy, a tym, samym, nie zaistniały przesłanki do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej. Powód wskazał tu w szczególności na brak negatywnych następstw ewentualnego uchybienia powoda. Powód podniósł również, że nałożona kara jest zawyżona i nie przystaje do okoliczności sprawy. Prezes URE nie opisał z jakich względów zachowanie powoda jest społecznie szkodliwe.

Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o:

1. oddalenie odwołania,

2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Pozwany podtrzymał stanowisko zawarte w treści decyzji.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 14 grudnia 2006 roku nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki udzielił koncesji na obrót paliwami ciekłymi Przedsiębiorcy: (...) Sp. Z siedzibą w S. na okres od 15 grudnia 2006 roku do 31 grudnia 2030 roku. Decyzjami z dnia 30 maja 2018 roku i z dnia 13 sierpnia 2018 roku dokonał zmiany powyższej koncesji. /k. 10-16, 17-22, 23-28/

Pismem z dnia 10 grudnia 2018 r. nr(...)Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów poinformował Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki o wynikach kontroli przeprowadzonej w dniu 18 lipca 2018 r. na użytkowanej przez Przedsiębiorcę stacji paliw zlokalizowanej w miejscowości S., ul. (...) . /k. 1-2 akt adm./

W toku przedmiotowej kontroli ujawniono, że Przedsiębiorca, oferował na wskazanej powyżej stacji gaz płynny, nie spełniający wymagań określonych w rozporządzeniu Ministra Energii z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego ((...)) (Dz. U. z 2016 r., poz. 540). W wyniku badań przeprowadzonych przez (...) Instytut (...) w W. stwierdzono (na podstawie sprawozdania z badań Nr (...) z dnia 20 lipca 2018 r.), iż badana próbka podstawowa badanego gazu płynnego nie spełniała wymogów powołanego powyżej rozporządzenia z uwagi na zawyżoną zawartość siarki, która wynosiła 77 mg/kg, a powinna wynieść (przy uwzględnieniu tolerancji dla przyjętej metody badawczej) 71 mg/kg. /k. 3-5, 6, 7, 8, 9-10, 11-12 akt adm./

Na wniosek Przedsiębiorcy z dnia 2 sierpnia 2018 r., dokonano badania próbki kontrolnej zakwestionowanego paliwa. W wyniku badań przeprowadzonych przez J.S. (...) S.A. w G., stwierdzono (na podstawie protokołu z badań Nr (...) z dnia 10 września 2018 r.), iż badana próbka kontrolna gazu płynnego nie spełnia wymogów powołanego powyżej rozporządzenia Ministra Energii z dnia 14 kwietnia 2016 r. z uwagi na zawyżoną zawartość siarki, która wynosiła 78 mg/kg, a powinna wynieść (przy uwzględnieniu tolerancji dla przyjętej metody badawczej) 71,2 mg/kg. /k. 13, 14, 15 akt adm./

Pismem z dnia 11 stycznia 2019 r. zawiadomiono Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z możliwością naruszenia warunku 2.2.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Równocześnie, mając na uwadze dyspozycję art. 50, art. 77 § 1 i art. 78 Kodeksu postępowania administracyjnego, wezwano o złożenie szczegółowych wyjaśnień w tej sprawie oraz przesłanie uwierzytelnionych kopii dokumentów mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie przedmiotowego postępowania. Pismo powyższe zostało doręczone Przedsiębiorcy prawidłowo w dniu 18 stycznia 2019 r. /k. 16-17, 18 akt adm./

W odpowiedzi, która wpłynęła do Urzędu Regulacji Energetyki w dniu 6 lutego 2019 r., Przedsiębiorca złożył wniosek o przedłużenie terminu na złożenie wyjaśnień oraz dokumentów. /k. 19 akt adm./

Pismem z dnia 8 lutego 2019 roku przedłużono termin złożenia wyjaśnień o 14 dni od dnia otrzymania pisma. /k. 26 akt adm./

W odpowiedzi, w piśmie z dnia 21 lutego 2019 r., Przedsiębiorca złożył wyjaśnienia w sprawie oraz nadesłał dokumenty mogące - jego zdaniem - mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Przedsiębiorca zaznaczył, że „oferowany gaz (...) jest nabywany od tego samego i sprawdzonego sprzedawcy, to jest (...) S.A. Zakład w B.". Przedsiębiorca podkreślił ponadto, iż wszystkie dostawy gazu (...) organizuje (...) S.A bez porozumienia z (...) Sp. z o.o. oraz wskazuje, iż zbiorniki gazu nadzoruje dostawca - (...) S.A.

Przedsiębiorca dołączył ponadto:

- 1) raport z kontroli paliwa nr (...),
- 2) fakturę VAT nr (...),
- 3) potwierdzenia przyjęcia zewnętrznego nr (...),
- 4) dokument WZ nr (...) oraz (...). /k. 28-29, 30-31, 32, 33-38, akt adm./

Pismem z dnia 7 marca 2019 r. Przedsiębiorca został wezwany do nadesłania, w terminie 7 dni, licząc od dnia otrzymania niniejszego wezwania, umowy na dostawę gazu płynnego (...) z (...) S.A., na podstawie której paliwo zostało dostarczone do stacji paliw w dniach 14 lipca 2018 r. oraz 16 lipca 2018 r. /k. 67 akt adm./

W piśmie z dnia 18 marca 2019 r., Przedsiębiorca przedłożył umowę o współpracy w zakresie dostaw gazu płynnego (...) zawartą z (...) S.A., z której wynika, że (...) S.A. zobowiązuje się dostarczać gaz propan-butan do stacji Kupującego, Kupujący zaś zobowiązuje się odbierać gaz na tych stacjach wyłącznie od (...) i płacić (...) uzgodnioną cenę". /k. 69, 70-76 akt adm./

W związku z powyższym, pismem z dnia 5 kwietnia 2019 r. Przedsiębiorca został wezwany do nadesłania, w terminie 7 dni, licząc od dnia otrzymania niniejszego wezwania, informacji kiedy przeprowadzono czyszczenie zbiornika przed kontrolą Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wraz z dokumentacją potwierdzającą ten proces oraz decyzję zezwalającą na eksploatację zbiornika wydaną przez Urząd Dozoru Technicznego. /k. 81 akt adm./

Przy piśmie z dnia 23 kwietnia 2019 r., Przedsiębiorca nadesłał wymienione w ww. wezwaniu dokumenty, z których wynika, iż ostatnie opróżnianie i czyszczenie przestrzeni wewnętrznej zbiornika odbyło się 23 września 2014 r. /k. 83, 84, 85, 86, 87, 88 akt adm./

Pismem z dnia 20 maja 2019 r. Przedsiębiorca został zawiadomiony o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej. W zawiadomieniu poinformowano o przysługującym stronie uprawnieniu do zapoznania się z materiałem dowodowym oraz do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. /k. 90, 91 akt adm./ Przedsiębiorca nie zrealizował uprawnień związanych z możliwością zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym. /okoliczność bezsporna/

W 2018 roku Przedsiębiorcą osiągnął przychód z działalności koncesjonowanej w wysokości 616.991.493,02 zł. /okoliczność bezsporna/

W dniu 18 lipca 2019 roku Prezes URE wydał decyzję nr (...). (...)(...). /k. 93-97 akt adm./

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów, w tym zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zważył co następuje:

Odwołanie jest niezasadne.

Powód nie kwestionował prawidłowości przeprowadzenia kontroli jakości paliwa ciekłego: gazu skroplonego przeprowadzonej na stacji paliw zlokalizowanej w miejscowości S. przy ul. (...), przeprowadzonej w dniu 18 lipca 2018 roku, ani też jej wyniku. Tym samym niesporny był fakt, że powód wprowadził do obrotu paliwo ciekłe: gaz płynny (...), nie spełniający wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Energii z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego ((...)) (Dz. U. z 2016 r., poz. 540). Oferowany przez gaz płynny ((...)) nie spełniał wymagań jakościowych dla gazu skroplonego ze względu na zawyżoną zawartość siarki.

Powód zakwestionował jednak, aby ponosił odpowiedzialność z powyższego tytułu z uwagi na warunki współpracy ustalone w umowie z dnia 30 marca 2012 roku zawartej z dostawcą gazu. Wskazać tu należy, że treść umowy cywilnoprawnej, wzajemne uregulowanie praw i obowiązków stron umowy nie wyłącza odpowiedzialności przedsiębiorcy z tytułu popełnienia deliktu administracyjnego. Odpowiedzialność ta jest bowiem niezależna od winy. Ponadto, stopień zawinienia jest brany pod uwagę jedynie przy wymiarze kary pieniężnej. Błędnie zatem powód upatrywał tożsamości odpowiedzialności karnej z odpowiedzialnością karnoadministracyjną. W treści uchwały z dnia 9 lipca 2019 roku (sygn. akt I NSZP 1/2019, Lex nr 2692744) Sąd Najwyższy wskazał wprost, że: „Sankcja określona w art. 56 ust. 1 pkt 12 p.e. ma charakter administracyjny i realizuje przede wszystkim funkcję prewencyjną, nie można jej więc przypisywać funkcji karnych. Sam fakt ustanawiania w przepisach odrębnych sankcji karnych dla zabezpieczenia wykonania obowiązków administracyjnych w żadnym razie nie wystarcza do uzasadnienia twierdzenia, że sankcja z art. 56 ust. 1 pkt 12 p.e. zmienia swój charakter. Zasada proporcjonalności nie wyklucza stosowania sankcji administracyjnych do zabezpieczenia przestrzegania obowiązków koncesyjnych, także wtedy, gdy można je zrekonstruować z przepisów prawa powszechnie obowiązującego ustanawiających sankcje karne.”

Wskazać tu należy, iż powód, jako podmiot prowadzący działalność gospodarczą na podstawie koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej decyzją Prezesa URE z dnia 28 kwietnia 2016 r. Nr (...) ze zmianami, na okres od 28 kwietnia 2016r. do 28 kwietnia 2026 r., zobowiązany był do przestrzegania obowiązków wynikających z treści wskazanej wyżej decyzji koncesyjnej. Niesporne było w niniejszym postępowaniu, że zgodnie z warunkiem 2.2.1. koncesji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 14 grudnia 2006 r. nr (...) ze zm., w brzmieniu nadanym decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 13 sierpnia 2018 r. nr (...). (...)(...): „Koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami określonymi obowiązującymi przepisami i wynikającymi z zawartych umów.”

W uzasadnieniu wyroku z dnia 8 maja 2020 r. (sygn. akt I NSK 108/18, LEX nr 2978699) Sąd Najwyższy wskazał, że „Wykładnia art. 56 ust. 1 pkt 12 u.p.e. powinna przede wszystkim uwzględniać wyniki wykładni logiczno-językowej. Taka wykładnia art. 56 ust. 1 pkt 12 u.p.e. prowadzi zaś do wniosku, że obowiązek wynika z koncesji zawsze wtedy, gdy jest w decyzji koncesyjnej formalnie określony. To kryterium jest jednoznaczne i pozwala zawsze, zarówno organowi koncesyjnemu, jak i koncesjonariuszowi, ustalić, jakie obowiązki wynikają z koncesji - bez względu na to, czy teoretycznie obowiązki te mogą być także rekonstruowane z innych źródeł.”

Mając na względzie powyższe oraz treść warunku 2.2.1. koncesji, po stronie powodowej jako koncesjonariusza pozostawało podjęcie odpowiednich starań prowadzących do rezultatu w postaci wprowadzenia do obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są zgodne z parametrami określonymi obowiązującymi przepisami i wynikającymi z zawartych umów. Tym samym przyjąć należało, iż obowiązek wprowadzenia do obrotu gazu płynnego ((...)) o jakości zgodnej z obowiązującymi przepisami określonymi w rozporządzeniu Ministra Energii z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego ((...)) (Dz. U. z 2016 r., poz. 540) objęty był treścią warunku 2.2.1. przedmiotowej decyzji koncesyjnej. Niewątpliwie natomiast, gaz płynny, którego próbkę pobrano do kontroli w dniu 18 lipca 2018 roku, jak również w dniu 2 sierpnia 2018 roku – na wniosek powoda, nie spełniał wymagań jakościowych przedmiotowego Rozporządzenia z uwagi na zawyżoną zawartość siarki. Powyższa okoliczność, wynikała wprost z treści raportu (...) Instytutu (...) w W. (k. 9-10 akt adm.), jak również z treści sprawozdania z badania laboratoryjnego próbki kontrolnej przeprowadzonego w 10 września 2018 r. przez J.S. (...) S.A. w G., (k. 15 akt adm.).

Z powyższych względów, zasadnie przyjęto w treści zaskarżonej decyzji, iż powód nie przestrzegał warunku 2.2.1 koncesji.

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania zaskarżonej decyzji) karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. Powyższe oznacza, że naruszenie jednego z warunków koncesji jest wystarczającą przesłanką do nałożenia na przedsiębiorcę

przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kary pieniężnej i jak już wyżej wskazano, nie jest wymagane wykazanie zawinionego działania przedsiębiorcy. Wymierzenie na tej podstawie kary pieniężnej ma charakter obligatoryjny.

W przekonaniu Sądu w niniejszej sprawie zachodziła podstawa do nałożenia na powoda kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne ponieważ powód prowadził obrót gazem płynnym o jakości niezgodnej z obowiązującymi przepisami rozporządzenia rozporządzeniu Ministra Energii z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego ((...)) (Dz. U. z 2016 r., poz. 540). Powyższe działania stanowiły naruszenie warunku koncesji zawartego w treści pkt 2.2.1. koncesji.

Nieuzasadnione było twierdzenie powoda o braku podstawy do nałożenia kary pieniężnej decyzją z dnia 29 lipca 2018 roku w punkcie 2 decyzji, gdyż powód spełnił przesłanki do odstąpienia od wymierzenia kary lub obniżenia kary.

Zgodnie z treścią 56 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1 pkt 1-38, nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara pieniężna związana jest z działalnością prowadzoną na podstawie koncesji, wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Zgodnie natomiast z ust. 6 ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe. Ponadto, według ust. 6a Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek.

W niniejszej sprawie, przy ocenie stopnia szkodliwości czynu Sąd miał na uwadze okoliczność, iż podczas kontroli w dniu 18 lipca 2018 roku stwierdzono przekroczenie parametru w zakresie zawartości siarki w gazie płynnym o 8,45 %. Zasadnie zauważył pozwany treści decyzji na okoliczność, że zwiększona dopuszczalność siarki w gazie płynnym ((...)) zwiększa korozyjne oddziaływanie na silnik, szczególnie w połączeniu niektórych jej związków z innymi zanieczyszczeniami, w tym także z wodą. Może być również przyczyną szybszego zużycia katalizatora. Wskazać tu też należy, że wbrew przekonaniu powoda o braku jakichkolwiek szkód związanych z obrotem gazem płynnym o podwyższonej zawartości siarki, żadne następce działania powoda nie mogłyby doprowadzić do zniwelowania negatywnych następstw wynikłych z wprowadzonego już do obrotu paliwa, o niewłaściwej jakości, nie pomijając przy tym negatywnego wpływu na środowisko. Powyższa okoliczność świadczy o stopniu szkodliwości czynu powoda, wyższym niż znikomy. Uznanie, że szkodliwość czynu powoda była większa niż znikoma, uniemożliwiało odstąpienie od nałożenia na powoda kary na podstawie powołanego wyżej art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne.

W niniejszej sprawie strona powodowa nie zdołała również wykazać, iż zaistniały przesłanki do zmniejszenia nałożonej kary. Z treści zaskarżonej decyzji wynika bowiem, iż pozwany przy wymiarze kary uwzględnił wszystkie przesłanki, o których mowa w treści cytowanego wyżej art. 56 ust. 6 ustawy – Prawo energetyczne.

Mając powyższe na względzie oraz treść art. 56 ust.3 cytowanej wyżej ustawy przyjąć należało, iż nałożona na powoda kara w wysokości 8.000,00 zł (punkt 2 decyzji) stanowiąca(...) % przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym nie jest zbyt surowa. Wzięto tu również pod uwagę fakt, że kara we wskazanej wysokości została ustalona w dolnych jej granicach. Tak ustalona kara nie przekracza również możliwości płatniczych powoda. Ponadto wskazać należy, iż kara administracyjna nie stanowi odpłaty za popełniony czyn, lecz ma charakter środka przymusu służącego zapewnieniu realizacji wykonawczo – zarządzających zadań administracji agregowanych przez pojęcie interesu publicznego (wyrok TK z dnia 31 marca 2008r., SK 75/06, OTK-A 2008, Nr 2, poz. 30). Powód w toku niniejszego postępowania nie wykazał, aby nałożona kara zachwiała jego płynność finansową.

W sposób prawidłowy pozwanym dokonał również oceny stopnia zawinienia. W odniesieniu do okoliczności związanych z czynem w postaci zamiaru i motywacji sprawy, powód wskazał, iż powyższe zaniechanie było niezawinione oraz wynika przede wszystkim z faktu, iż powód nie miał żadnej możliwości kontrolowania zbiornika, w którym magazynowany jest gaz. Powyższe przekonanie powoda jest nieuprawnione.

W orzecznictwie sądowym przyjmuje się, gdy chodzi o tzw. profesjonalistów, czyli, jak w przypadku powoda – przedsiębiorcy prowadzącego na własny rachunek działalność gospodarczą, spoczywa na nim obowiązek znajomości przepisów prawnych i dołożenia należytej staranności w zakresie jej prowadzenia. Powód zatem jako podmiot profesjonalny, prowadzący działalność koncesjonowaną i świadomy warunków koncesji, powinien był podjąć odpowiednie działania, mające na celu monitorowania jakości gazu, który oferował klientom. Niezasadnie powód zarzucił Prezesowi URE, że nie wskazał chociażby przykładowo, jakiego rodzaju działania powód powinien był podjąć, aby nie dopuścić do sprzedaży paliwa o nieprawidłowej jakości. Wymóg podejmowania stosownych działań przez powoda wynika z konieczności realizacji obowiązku prowadzenia działalności gospodarczej z należyłą starannością, zgodnie z treści art. 355 § 2 k.c. Również z treści tego przepisu wynika, że należyłą staranność określa się przy uwzględnieniu „charakteru tej działalności”. Do decyzji powoda pozostawał zatem dobór odpowiednich środków, dzięki którym nie doszłoby do sprzedaży gazu płynnego, o jakości niezgodnej z powyższym rozporządzeniem. Gdyby bowiem przyjąć, że powód nie ma „żadnych” możliwości monitorowania jakości sprzedawanego paliwa, to należałoby przyjąć, że powód nie ma możliwości prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej, która powinna być prowadzona w sposób zgodny zarówno z warunkami koncesji, jak również z obowiązującymi przepisami prawa. Wymóg sprzedaży paliwa zgodnego z parametrami określonymi obowiązującymi przepisami prawa jest jednym z podstawowych obowiązków, który musi być spełniony, aby można było mówić o prowadzeniu działalności koncesyjnej zgodnej z przepisami prawa. Takie rozumienie konieczności realizacji powyższego obowiązku jest zbieżne z jednym z podstawowych celów prawa energetycznego, w szczególności z realizacją zasady równości i proporcjonalności. Prezes URE jest zobowiązany do realizacji działalności regulacyjnej, natomiast ustalanie warunków prowadzenia działalności koncesyjnych powinno niewątpliwie temu służyć. Prezes URE reguluje bowiem działalność przedsiębiorstw energetycznych zgodnie z ustawą i polityką energetyczną państwa, zmierzając do równoważenia interesów przedsiębiorstw energetycznych i odbiorców paliw i energii (art. 23 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne). Tym samym uzasadnione było wskazania przedmiotowego warunku 2.2.1. koncesji, jak również żądanie od powoda jego spełnienia.

Wskazać przy tym należy, iż kara w nałożonej wysokości, relatywnie niska i zarazem adekwatna do zakresu stwierdzonych naruszeń, będzie również odpowiednio odczuwalna, na tyle dolegliwa, aby spełniła swoje funkcje. Należało zatem przyjąć, iż kara w wysokości 8.000,00 zł będzie na tyle odczuwalna dla powoda, aby spełniła swoje funkcje represyjną i zapobiegawczą sprawiając, że powód, jako podmiot ukarany będzie stosował się do obowiązującego porządku prawnego, a także wychowawczą oddziałując zniechęcająco na innych przedsiębiorców do podejmowania działań niezgodnych z prawem.

Mając powyższe na względzie, Sąd na podstawie art. 479⁵³§1 k.p.c. oddalił odwołanie, jako niezasadne.

O kosztach procesu, Sąd orzekł stosownie do wyników postępowania na podstawie art. 98 k.p.c. oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018r. poz. 265). Na koszty procesu po stronie pozwanego złożył się koszt zastępstwa procesowego w wysokości 720,00 zł.

Sędzia (del.) Jolanta Stasińska